

неси Діаконътъ, който въ Черковныты послѣдованіа приносѣ молитвыты на сзѣраніето къмъ Бога; тѣй ѹстно, тѣкъва сѣщый Златодѣтъ: „Понеже ный не познакамы много нѣща, които ни сѣ полезны, а просимъ бесполезныты. За това дохождахъ дарытъ на молитвата едномъ отъ тогавашныты челоѣкъци, и той просѣхъ за сичкыты, на когото и сега в образъ Діаконътъ, който отправа молитвыты за народа.“ Тѣй цѣто ный не познакамы, кои сѣ полезныты, и приличныты; а причината е, че челоѣческото хотѣніе е естествонно непостояно, и лесноизмѣнително; кога едно иска, кога друго, и никой нѣтъ сѣ не задоволава. То е развратено, и слѣпо; гледа злото за добро, и не распознава полезното отъ вредителното; приличното отъ неприличното. Нѣма ни едно сзмѣніе, че най благородното сздание Божіе е челоѣкъкътъ, сздаденъ по образъ, и подобіе Божіе; нѣ при сичко това най-послѣ отъ сичкыты твари е сздаденъ челоѣкъкътъ. Първѣа день Богъ направи свѣтлината; вторѣа небето; третѣа зема; четвѣртѣа сѣзницето, лѣната, звѣздыты; петѣа сичкыты животны, и птици, шестѣа челоѣкъкътъ. А че защо? Ако Богъ е направила сичко за челоѣкъа, не трѣбваше ли да е тамъ челоѣкъкътъ, та да гледа, да ли ставатъ сичкыты споредъ желаніето мѣ? Богъ познаваше челоѣческото ѣстество: че челоѣкъкътъ е едно жикотно любопытно въ познаніето си, незадоволено въ хотѣніето си, легкодумно въ мнѣніето си; единъ дѣхъ, който не познава и той какво иска: и ако да бѣше го сздалъ най-напредъ, негли бы дързнулъ да сѣ разговара съ Божіата Премѣдрость, и да дѣма: „Азъ искахъ таа свѣтлина съ другъ шаръ;“ това небе съ другъ кроешъ; това не ми е ѹгодно, онова искахъ иначе. И не сѣ ли садчи въ послѣдныты времена съ единъ Арагонскы краль, искѣсенъ отъ истина Астрономъ, и още толкосъ дѣрзостливъ, който дѣрзнулъ да рече: че ако Богъ сѣ бы свѣтѣвалъ отъ него, когато сздалъ свѣта, той го бы надчилъ да направи единъ свѣтъ още по-хѣбавъ отъ тойзи!

Прочютъ е былъ междѣ Салинскыты вѣатели Поликлитъ, искѣсенъ, и чюденъ въ хѣдожесткото си, нѣ като трѣбвало още по-голъмо искѣство за да задоволава мнѣніето на хората, той измыслила единъ способъ за да задоволи, и да изобличи мнѣніето имъ. Той направила два кѣмира, единътъ, безъ да го гледатъ, съ сичкыты правила на искѣството; другѣатъ равнѣ споредъ мнѣніето на хората; за цѣто като дѣлаа камъка, хората минѣвали отъ тамъ, па сѣ спи-